

РЕПУБЛИКА СРБИЈА
АПЕЛАЦИОНИ СУД У БЕОГРАДУ
Кж1 Но2 2/15
Дана 28.09.2015. године
БЕОГРАД, Немањина бр.9

АПЕЛАЦИОНИ СУД У БЕОГРАДУ, Одељење за ратне злочине, у већу састављеном од судија Синеше Важића, председника већа, Соње Манојловић, мр Сретка Јанковића, Омера Хаџиомеровића и Наде Хаџи-Перић, чланова већа, уз учешће судијског саветника Мирјане Новић, записничара, у кривичном поступку против *окривљеног Миодрага Живковића*, због кривичног дела ратни злочин против цивилног становништва из члана 142 став 1 КЗ СРЈ у вези са чланом 22 КЗ СРЈ, одлучујући о жалби Тужилаштва за ратне злочине, изјављеној против пресуде Вишег суда у Београду, Одељења за ратне злочине К.По2.бр. 10/14 од 14.04.2015. године, у седници већа одржаној у присуству заменика Тужилаштва за ратне злочине Душана Кнежевића и браниоца окривљеног Миодрага Живковића, адвоката Драгана Палибрка, *дана 28.09.2015. године*, донео је

РЕШЕЊЕ

УСВАЈА СЕ жалба Тужилаштва за ратне злочине, па се **УКИДА** пресуда Вишег суда у Београду, Одељења за ратне злочине К.По2.бр. 10/14 од 14.04.2015. године и предмет враћа првостепеном суду на поновно суђење.

Образложење

Побијаном пресудом окривљени Миодраг Живковић је на основу одредбе члана 423 став 1 тачка 2 ЗКП ослобођен од оптужбе да је извршио кривично дело ратни злочин против цивилног становништва из члана 142 став 1 Кривичног законика Савезне Републике Југославије у санзвршилаштву у вези са чланом 22 истог закона. На основу одредбе члана 265 став 1 ЗКП одлучено је да трошкови кривичног поступка падају на терет буџетских средстава, а на основу одредбе члана 258 став 3 ЗКП оштећени је ради остваривања имовинскоправног захтева упућен на парницу.

Против наведене пресуде жалбу је изјавило:

- Тужилаштво за ратне злочине, због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и битне повреде одредаба кривичног поступка, са предлогом

да другостепени суд усвоји жалбу, а првостепену пресуду укине и предмет врати првостепеном суду на поновно одлучивање.

Бранилац окривљеног Миодрага Живковића, адвокат Драган Палибрк поднео је суду одговор на жалбу, са предлогом да другостепени суд поднету жалбу Тужилаштва за ратне злочине одбије као неосновану, а првостепену пресуду потврди.

Тужилаштво за ратне злочине је у поднеску Ктж.бр.2/15 од 25.06.2015. године предложило да другостепени суд уважи жалбу Тужилаштва за ратне злочине, укине пресуду и предмет врати првостепеном суду на поновно одлучивање.

Апелациони суд у Београду, је у седници већа одржаној у присуству заменика Тужилаштва за ратне злочине Душана Кнежевића и браниоца окривљеног Миодрага Живковића, адвоката Драгана Палибрка, размотрио списе, побијану пресуду у оквиру основа, дела и правца побијања истакнутим у жалби у смислу одредбе члана 451 став 1 ЗКП, па је, имајући у виду жалбене наводе и предлоге, нашао:

Жалба је основана.

Приликом доношења пресуде првостепени суд је учинио битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438 став 2 тачка 2 ЗКП на коју се основано жалбом Тужилаштва за ратне злочине указује, а уз то и чињенично стање је погрешно утврђено, како се то основано жалбом заменика Тужиоца за ратне злочине указује.

Пре свега првостепена пресуда не садржи разлоге везано за закључак суда да "нема поузданих доказа да је окривљени Миодраг Живковић извршио кривично дело из члана 142 став 1 у вези са чланом 22 КЗ СРЈ".

У образложењу пресуде првостепени суд као одлучну чињеницу да ли је окривљени предузео радње које су му оптужним актом стављене на терет наводи да је окривљени био у цивили, тачније да је био „врло карактеристично одсвен у односу на остала лица“ (страна 47 пасус 1), односно да није био униформисан из чега изводи закључак да нема доказа да је извршио кривично дело које му је стављено на терет. Тај закључак употпуњује тврдњом да „нико од оштећених присутних, како приликом дешавања у кући, тако и приликом догађаја код возила није нити препознао, нити на ближи начин описао“ (страна 47 пасус 1). Наведено суд закључује из одбране окривљеног, исказа сведока [REDACTED] и [REDACTED] и исказа сада осуђеног Ђурђевић Зорана.

Међутим, када се имају на уму искази саслушаних оштећених, сведока [REDACTED] и осуђених Јовић Драгана и Ристић Алена овакав закључак првостепеног суда се за сада не може прихватити тим пре што за њега суд не

даје довољно аргументоване разлоге.

Првостепени суд у току поступка утврђује да је у кућу покојног [REDACTED] ушао окривљени са сада осуђеним Јовић Драганом, Ђурђевић Зораном, Ристић Аленом и Спасојевић Данилом и ту чињеницу утврђује управо из исказа оштећених. Међутим, сви оштећени а оштећени [REDACTED] и [REDACTED] изричито, говоре о томе да је критичне вечери у њихову кућу ушло пет лица од којих су четири била у униформи. У ситуацији када првостепени суд утврђује да је пет особа ушло у кућу, да је Данило Спасојевић био у цивилу (страна 42 пасус 3), по оцени овог суда нејасно је како првостепени суд изводи закључак и да је окривљени Миодраг Живковић критичне вечери био у цивилу. Да би се овакав закључак првостепеног суда могао прихватити требало би да је у току поступка утврђено да је у кућу ушло евентуално шест лица, те да су четворица била у униформама и да је бар неко од оштећених говорио да су двојица била у цивилу, а што у току овог кривичног поступка нико није ни истицао.

Недовољно јасни разлози везано за то да ли је окривљени био у униформи се огледају и у датом образложењу суда на страни 44 пасус 1 да непрецизност у тачном броју униформисаних лица указује на то да су оштећенима у сећањима остала упечатљива управо униформисана лица. Првостепени суд налази да сама драматичност догађаја који се десно у ноћи, да није било струје, оспорава веродостојност исказа оштећених да су четири лица од пет била у маскирним униформама. Истовремено, суд поклања веру датим исказима сведока оштећених и на основу њих утврђује да су сви од пет лица били наоружани, у којој ситуацији првостепени суд не налази да је драматичност догађаја могла да утиче на перцепцију оштећених и везано за такву чињеницу. У вези са тим, Апелациони суд у Београду сматра неживотним, а тиме се првостепени суд и у току поступка није бавио, да нико од оштећених приликом описа лица која су била у кући критичне вечери, није навео да је један од њих био у белој тренерци и патикама, како је то окривљени у својој одбрани истицао, што би свакако било упечатљиво, чак и у мрачној просторији и у ситуацији где за Данила Спасојевића наводе да је имао црну јакну.

Осим тога, основано се жалбом заменика Тужиоца за ратне злочине указује и на недоследности у интерпретацији исказа сведока полицајца [REDACTED] и [REDACTED] у погледу изгледа, односно униформисаности лица која су лишена слободе и саслушавана од стране полиције и чине уверљивим наводе жалбе о изостанку веродостојности у њиховим исказима на начин како то за сада оцењује првостепени суд.

Жалбом се са основом оспорава став првостепеног суда који прихвата исказе оштећених у делу да су сви, па дакле и окривљени Миодраг Живковић, били наоружани и у том делу не прихвата одбрану окривљеног, док истовремено не прихвата њихове исказе у делу где говоре о петорици људи од којих су четворица била у униформама, а један у цивилу. Образложење суда „да је због велике драматичности догађаја, мрака, светлости свећа, пробуђености и трауматичности дошло до непрецизности у означању броја униформисаних

лица“ (страна 43,44) се за сада не може прихватити, јер по оцени Апелационог суда у Београду, Одељења за ратне злочине као такво указује на селективност закључака првостепеног суда код постојања истоветне ситуације.

По налажењу Апелационог суда у Београду, Одељења за ратне злочине битна повреда одредаба кривичног поступка се огледа и у противуречности између оног што се наводи у разлозима пресуде о записницима о исказима датим у поступку. Наиме, првостепени суд анализирајући и цитирајући исказ сведока ██████████ изоставља исказ дат на претресу дана 12.08.2009. године на шта основано Тужилац за ратне злочине у жалби указује. Наиме, у наведеном записнику сведок наводи да је један до извршилаца “неки Спасојевић из Бијељине који је управо ове из Србије водио до куће ██████████ сјећа се да су та униформисана војна лица били припадници Српске радикалне странке из Србије и били су наоружани”, а на истој страни записника сведок је изјавио да су та лица касније као војна из притвора преузели војни органи. Наведени исказ првостепени суд не анализира, нити цитира, што је управо довело до битне повреде одредаба кривичног поступка јер је противуречно образложење пресуде са стањем у списима тачније записницима који служе као доказ у овом кривичном поступку.

Првостепени суд између осталог изводи закључак да не постоји довољно доказа да је окривљени извршио кривично дело јер га нико од оштећених није ни препознао. Међутим, нејасни су разлози и везани за радње препознавања оштећених, с обзиром на то да је из записника о препознавању потпуно нејасно да ли су оштећени препознавали лица која су ушла у кућу или су евентуално препознавали лица која су предузимали радње кривичног дела.

Основано се жалбом заменика Тужилаштва за ратне злочине оспорава закључак првостепеног суда о томе да окривљени Миодраг Живковић није на начин како је то описано у изреци побијане пресуде или на неки други начин учествовао у извршењу предметног кривичног дела, јер је закључио да не постоје докази да је окривљени својим понашањем показао да се саглашава са радњом другог, нити их је прихватио као своје, осим што је био присутан, што по оцени првостепеног суда није довољно да би се закључило да је окривљени Миодраг Живковић поступао као саизвршилац, с обзиром на то да се овако понашање окривљеног не може оценити као значајан и конкретан допринос у извршењу кривичног дела. Међутим, по оцени овог суда, нејасан је закључак првостепеног суда да и поред несумњивих чињеница наведених у пресуди: да су сва лица из аутомобила којим је управљао окривљени дошла до куће и наоружани ушли у кућу оштећених, да су по сопственом казивању имали одређени циљ који су почели да реализују – тражећи оружје и новац, да су у томе сви учествовали или су пак наоружани стајали у ходнику, док су други били у собама, да се нико од њих није противио поступцима других, да су на истоветан начин и изашли из куће, заједнички радили на решавању проблема извлачења аутомобила окривљеног, отишли до куће ██████████ те каснији догађаји код места „Ђељенча“, укључујући и сагињање иза аутомобила када би их мимоилазило неко возило, при чему се ни ту нико није противио нити

одударо својим ставом или понашањем од других, све наведено говори само о присуству окривљеног на месту догађаја. С тим у вези у жалби се основано указује на то да су нејасни разлози првостепеног суда зашто закључује да се окривљени не може сматрати саизвршиоцем и да, поред утврђених чињеница, радње није прихватио као своје. Првостепени суд је морао брижљивије да цени и исказ сведока оштећене ██████████ која је навела да се нико од лица која су ушла критичне ноћи у кућу није противио, није рекао „не“, нити је спречавао, а о саизвршилаштву се може говорити у ситуацији када свако заједно са другим остварује своје дело и када понашање неког, у оквиру заједничке одлуке о делу и поделе улога, представља битан део у процесу извршења кривичног дела.

Имајући на уму учињене битне повреде одредаба кривичног поступка, Апелациони суд у Београду је првостепену пресуду укинуо а предмет вратио првостепеном суду на поновно суђење. У поновном поступку првостепени суд ће отклонити учињене битне повреде одредаба кривичног поступка на које му је указано у овом решењу, анализирати изведене доказе, ценити их у склопу свих чињеница, те дати јасне и аргументоване разлоге везано за свој закључак и тако бити у прилици да донесе правилну и на закону засновану одлуку.

Следствено наведеном, а имајући у виду одредбу члана 458 ЗКП, Апелациони суд у Београду, Одељење за ратне злочине, донео је одлуку као у изреци решења.

Записничар
Мирјана Новић с.р.

Председник већа-судија
Синиша Важић с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Јасмина Бокић

